

лишна работа, тѣ и двамата сж полагали голѣми грижи още за умственото развитие и на възрастнитѣ — нареждали сж читалища, държали сж рѣчи на публични тържества и пр. Подиръ освобождението Д. Душановъ е заемалъ разни длѣжности въ бившата Източна Румелия, а въ 1885 г. той пакъ се посветилъ на любимата си учителска длѣжностъ — учителствувалъ е въ Пловдивскитѣ гимназии до 1894 год., прѣзъ която година се оттегли отъ работа поради старостъ.

Освѣнъ като учителъ, Д. Т. Душановъ е послужилъ народу си и съ своитѣ книжовнишки трудове. Той е писалъ статии и дописки въ всички вѣстници и списания, които сж се издавали въ турско врѣме въ Цариградъ; подиръ освобождението ни е взималъ участие въ много наши списания („Свѣтлина“, „Българска Сбирка“ и др.); освѣнъ това написалъ е или прѣвелъ много учебници по разни прѣдмети, като българска история, църковна история, педагогика, психология и др., а сжщо и много други книги съ поучително съдържание. Владѣйки добръ старогръцкия езикъ, Д. Душановъ прѣзъ послѣднитѣ си години, въ старинитѣ си, прѣведе и издаде на български двѣгѣ велики Хомирови поеми „Илиада“ и „Одисея“; отъ послѣдната въ шеста книга на „М. Китка“ ще помѣстимъ единъ разказъ.

И като учителъ, и като книжовникъ Д. Т. Душановъ ни дава примѣръ на неуморимъ народенъ работникъ.

К. Караюлевъ.

